

ruku okolnost da je holokaust odista odveć eksploatisan. To misle i različiti propalestinski krugovi, od islamskih do levičarskih. Prenaglašene su jevrejske žrtve na račun drugih (Cigana, Rusa, Poljaka i Ukrajinaca), a pomeren je u stranu bombardovanje Drezdena i Hirošime i ubijanje Nemaca u logorima. Posle sloma socijalizma isticanje holokausta još je upadljivije, jer je oslabila antikapitalistička kritika fašizma.

Sakralizacija holokausta kao osnove izraelskog novog mita tekla je naporedo sa pokušajima borbe protiv Izraela preko negiranja holokausta. Neki poljski pisci krajem 1980-ih sumnjali su u broj žrtava Aušvica, tvrdeći da ih nije bilo više od 1,5 miliona, od čega su manje od milion bili Jevreji. Jevreji tvrde da je bilo 2 miliona. Danas se relativno pouzdane procene kreću oko 5,3 mil. ukupnih jevrejskih žrtva od nacizma. Osim konzervativaca i neke struje levice protivile su se preneglašavanju antisemitizma kod fašizma. Tako su neki trockisti 1950-ih tvrdili da je isticanje Aušvica oružje britanskog i SAD imperijalizma i manevar da se ovaj izdvoji od svog brata blizanca – fašizma. P. Rassinier, preživeli iz logora tvrdio je da u Buhenvaidu Jevreji nisu ubijani gasom, pa je zato bio idealni svedok za negacioniste. Razumljiva je aktivnost arapskog antisemitizma. Islamski negacionisti poriču holokaust, otvoreno priznajući da je veliki jerusalimski muftija paktirao sa Hitlerom, a bosanski muslimani sa ustašama. Arapi veličaju Hitlera i smatraju autentičnim Protokole sionskih mudraca. Zapadnim negacionistima na konferenciji 1992. u Švedskoj pridružuje se libanski Hezbulah, palestinski Hamas i dve iranske islamske organizacije. Saudi Arabija je glavni sponzor negacionističkih aktivnosti na Zapadu (Elst 1992).

Finkelštajnovе teze samo su na prvi pogled bliske negacionistima i antisemitskim holokaust revizionistima. Kada se pažljivije razmotri, iza oštrog i ciničnog jezika njegove knjige ne stoji rasterećenje holokausta, već napor da se zločin razdvoji od njegove političke zloupotrebe. Holokaust je prodan, a ne istražen, zapazio je rabin A. Volf. U knjizi su polemički radikalizovani glavni problemi što je podstaklo osećajnu polarizaciju debate. Za razliku odnegacionističkih struja, Finkelštajn je daleko od poricanja genocida nad Jevrejima, iako tvrdi da je stvarne događaje zamaglila holokaust ideologija. Pojam koji, po njemu, odgovara realnosti jeste "masovno nacističko uništenje Jevreja" dok je holokaust ideološka predstava (Finkelstein 2000). Sakralizacija holokausta počinje sa stvaranjem fetišizovane jedinstvenosti holokausta kao "neukusne svetovne verzije izabranosti" i liturgizacijom sećanja. Kao primer svojevrstne mistifikacije on navodi reči E. Vizela da je holokaust tajna koja nikada neće biti shvaćena. To je simbolizacija genocida nad Jevrejima kao kvazireligijskog nepojmljivog događaja. Jevrejska stradanja prešla su u kičerajsko tumačenje zbivanja, a redukcija holokausta na konjunkturalne trajne debate u američkim i nemačkim feljtonima je evidentna. Osim toga koncentracija na holokaust odvraća pažnju od američkog genocida nad Indijancima. Finkelštajn ide čak dotle da izražava nepoverenje u jevrejske zahteve za obeštećenjem 1990-ih, svodeći ih na čudnu mešavinu moralizma i komercijalizacije.

Bilo bi pogrešno misliti da je ovo ukazivanje na manipulaciju holokaustom teorijski ili istorijski originalno. Ako se ne računaju ekstremni desničarski antisemitski intelektualci (goli propagandisti i falsifikatori istorije), pre Finkelštajna na to su skrenuli pažnju Šorh, Hilberg i Novik. Finkelštajn je ovu tezu samo u ideološko-kritičkom pogledu zaoštrio. Ideologija kao lažna svest u Marksovom smislu, jeste slepa prema sebi samoj, jer zavarava sebe i druge o interesima i posmatra kao istinito samo ono što njoj koristi. U ideologiji se vera javlja kao znanje. Ideologija govori o istini i laži, a misli na dobro i zlo kao i religija, i zato ideologija